

Gott Nytt År 2015 önskar Föreningen Ge det vidare

Trafiken på vägen som går från Entebbe, flygplatsen några mil från Ugandas huvudstad Kampala är ofantlig. Bilar köar och motorcyklar, oftast med passagerare, svärmar fram och letar luckor i den täta trafiken. Vi inser att detta är ett tecken på ett begynnande välstånd, men vi kan också ana vilka problem det medför. Vår chaufför som kör oss till gränsstationen till Tanzania, Mutukula, säger bl.a. att hälften av de fondpengar, som staten avsatt till sjukvård går till trafikskadade. En skrämmande siffra. Ett par mil, innan vi lagt storstadsförorterna bakom oss, kantas vägen av verkstäder, småföretagare och butiker. Affärsmän och hantverkare håller till ute på vägkanterna. Kläder, grönsaker, frukt, soffor, fätöljer, skåp, sängar, likkistor, trädgårdsplattor, ja, allt möjligt ställs ut för att locka kunder. Man ser också hantverkare som jobbar - snickare, bilreparatörer, svetsare, och barberare om vartannat. I Uganda uppmanar regeringen unga människor att börja med småföretagande, säger chauffören. Inte ens höga utbildningar är någon garanti till jobb, man måste ta egna initiativ och eget ansvar.

Vi ser vår egen lilla skola, ICCO, i ljuset av detta. Samma förhållande gäller i Tanzania, jobb finns inte för alla, och ingen A-kassa. Man måste lita till sig själv. Det är bra att få undervisning, men också utrustning så att man kan starta upp ett eget småföretagande då man lämnat skolan. Detta blir bekräftat om och om igen.

Från Mutukula till Bukoba är det 8-9 mil. Vi åker genom några mindre samhällen men när vi närmar oss Bukoba ser vi samma utveckling som i Uganda, mycket nybyggnation, butiker, småföretagare, trängsel av bilar och motorcyklar och en livlig kommers av allt möjligt.

Från Bukoba till Ilemera och skolan ICCO är det ytterligare 8-9 mil. Efter en inköpsronda i Bukoba av förnödenheter till vårt uppehälle är det underbart att komma fram till denna vackra behagliga plats efter den långa bilresan från Entebbe. Glada, fina skolelever tar emot tillsammans med lärare och andra på Ilemera station, med engelskt uttal, som man helt följdriktigt kallar denna gamla missionsstation för.

Följande dag måste elevernas alla alster beses. I flickornas skolsal har stolta lärare och elever lagt och hängt allt vad de åstadkommit. Och det är en hel del! Man blir alltid lika förvånad hur mycket de hinner med att lära in och tillverka på så kort tid. Hur de lyckas virka och komma ihåg så många mönster på dukar är obegripligt, de har aldrig hållit i en virknål inte heller i några stickor eller nålar innan de kommit till skolan. Att de också syr så rakt på symaskinen, med den hastigheten de trampar med, det var mer

än vi trodde!

Det finns 12 symaskiner med en flickas namn målat på varje maskin. Det är bra att varje flicka lär känna "sin" maskin, som blir en gåva vid skolavslutningen.

Pojkarnas arbete ger inte lika snabba synliga resultat. Att förvandla en bräda eller en träkubbe till en stol eller en fint formad skål tar tid. De använder mycket spillvirke till att träna hopsättningar av olika slag och att öva handens skicklighet med att tälja och forma olika alster. Konsten att slipa verktyg är också mycket viktig att lära. Alla blir lika stolta men blygt generade då vi tittar på deras arbeten, sedan kan de tävla om att få visa sina saker.

Under vårt månadslånga besök fick vi åka och köpa in material till flickorna flera gånger. Det går åt mycket garn och tyg till dessa flitiga händer. Bl.a. köpte vi lakanstygg till flickorna så att de kunde sy och ta med sig ett bäddset hem till jul. Stor glädje förstås! Hemma finns inga lakan. En generös givare som tänkt särskilt på flickorna, inspirerade till detta.

Ett samtal med en annan givare ledde till att vi i år startade ett litet skolbibliotek. Det finns elever, som börjar på ICCO, som inte kan läsa eller skriva och som får lära sig det där. Men även om man kan läsa så är tillgången på böcker i Tanzania mager för alla. På skolan läser eleverna bibeln och psalmboken, som de fått. Ett litet antal böcker finns att köpa i kyrkans bokhandel i Bukoba och Muleba. Det är skolböcker och några böcker med berättelser om

goda föredömen osv. Många mycket bra. Också en del kristna böcker säljs. Vi köpte in ett antal och inte minst våra lärare började intresserat läsa meddetsamma. Nu på det nya året skall bokutlåningen komma igång bland eleverna.

Den 7 januari 2014 började 22 nya elever på skolan ICCO - Ilemera Carpentry School for Orphans i Tanzania. Hitintills har alltså 118 elever fått en nystart i livet. Enligt rektor har ca 80% av tidigare elever klarat av att bli självförsörjande. Två har drabbats av allvarligare sjukdomar och avlidit.

Även denna gång hade över 200 ungdomar ansökt och intervjuats. Det var, som vanligt, ingen lätt uppgift för rektor, lärare och skolstyrelse att välja ut de 22 - 10 pojkar och 12 flickor - som fick glädjen att börja i skolan. Några kom så långt bortifrån att deras hem

endast kunde nås till fots eller med motorcykel.

En av flickorna befann sig vara gravid när de kom - vilket syntes efter några månader. Då fick Geoffrey - rektorn - starta sin motorcykel och köra hem henne. Det blev ingen glad hemkomst. Mycket gråt och klagan från gamla farmor och syskon. Man löste det hela med att flickans syster fick ta hennes plats. Denna syster - Dorice - har sedan blivit en stor tillgång bland eleverna, påhittig, musikalisk, med en härlig sångröst och from. Systemens barn var dödfött. Familjen har fått hjälp genom PSF, poor student fund. Med jämna mellanrum får vår rektor använda denna kassa för olika elevers behov.

När vi - Barbro och Per-Olof - anlände i slutet av oktober var skolan i full gång.

Denna gång bodde vi på skolan i nästan en månad och fick mycket bättre tid att lära känna elever och dryfta glädjeämnen och problem tillsammans med lärarna.

Vi fick också vara med då eleverna hade teoretiska prov t.ex. om näringsrik mat och vitaminer och matematik. Vi fick också berätta om vårt land. Eleverna hade många frågor och en del svar ledde till förvånade skratt.

Besök hos gamla elever blev som vanligt en stor uppmuntran för oss.

Maximilian som slutade på ICCO 2005 är ett levande bevis på entreprenörskap. Han har hustru och två barn, fyra medhjälpare, eget hus, motorcykel och TV! Han tjänar pengar förstär man, och genom honom får ytterligare killar arbete och inkomst.

Mekterida slutade skolan 2007. En liten tjej utan större kraft i sig - trodde vi!

När vi en söndag besökte henne blev vi glatt överraskade. Hon hade en fin man, tre barn, en massa getter och hönor och en liten butik förutom sitt skrädderi. De höll också på att bygga ett större hus på sin närbelägna mark som de brukar med stor framgång.

Kamungu, som slutade 2009, arbetar tillsammans med Dickson från 2011. Båda håller på att bygga hus. Kamungu bygger ett rejält hus av tegel åt sig och sin familj. Vi fick framföra vårt tack till honom då han under året hade haft mycket arbete med att ta hand om en annan f.d. elev, Kamilius, som blev svårt sjuk och dog. Under hela dennes sjukdomstid skötte Kamungu honom och när han dog tillverkade han kistan till honom och ombesörjde begravningen.

Under tiden på Ilemera hade vi sammanträde med skolstyrelsen. Där fick en del frågetecken rätas ut och vi fick samtala om skola, löner och budget.

Förutom elevbesök gjordes vid denna resa många besök hos mottagarna av Solvatten-dunkar. Tillsammans skrev vi enkätfrågor och lärarna gjorde så många hembesök som gick att genomföra. Ibland var vi med. Vi vänjer oss inte helt vid den fattigdom vi möter, och ibland blir vi beklämda över den uselhet som många lever i. Att så många trots det visar en sådan vänlighet och uthållighet är beundransvärt. Inte minst beundransvärda är kvinnorna som sliter med barnafödande, arbete på åkern, vatten- och vedbärande, tvätt..... Många frågar efter denna dunk som ger rent dricksvatten efter exponering i solen några timmar och som sparar ved och med det både arbete, tid och pengar. Att

få höra att både barn och vuxna nu är friskare sporrar oss. Att koka dricksvatten blir ofta inte av i vanliga fall, det tar för mycket tid och kraft, och så blir man också ofta magsjuka. Förhoppningen är att våra elever i framtiden skall få varsin dunk efter avslutad skolgång.

Vi besökte även en mellanstadieskola och efter undervisning av dunkens funktion och användning lämnade vi två dunkar. Skolans rektor hade flera gånger bett att få dunkar. Både elever och personal blir ofta sjuka av vattnet i skolans tankar. Rotaryklubbar bekostar dessa dunkar och redan är en ny sändning på väg tillsammans med symaskiner, verktyg kläder m.m.

Just nu pågår ett arbete med att leda fram el i närområdet. Tanzania har tagit emot stora bidrag för att elektrifiera landet. Överallt längs stora vägen låg elstolpar. De som vill ha el indraget får betala det antal stolpar som behövs fram till huset. Många vill ha el förstås. Främst blir det belysning, laddare för mobil och kanske också TV man först tänker på. Då och då stötte vi på arbetslag som höll på att resa stolpar.

Hitintills har skolan varit beroende av solceller till belysning, men nu, om det fungerar kan man få ström dygnet runt, även om solen inte skiner. En förfrågan har därför kommit om vår förening kan bekosta installationen av el till skolans olika lokaler.

Under året, som gått, har vi också ordnat transport av verktyg, symaskiner och kläder till skolan. Med hjälp av styrelsen och goda vänner har vi samlat in verktyg, symaskiner, inköpt en hel del kvalitetsverktyg, gjort förteckning på allt, paketerat och transporterat godset till PMU i Vårgårda för vidare transport till Tanzania och ICCO. Fortfarande finns det bra Husqvarna- och Singertrampsymaskiner kvar. Dessas kvalitet är vida överlägsen de Singer, tillverkade i Kina som går att köpa i Tanzania. Hittar vi hyvlar, stämjärn, tvingar m.m. "made in Sweden" eller England så är deras stål av finaste kvalitet. Därför lönar det sig ännu att trots transportkostnader sända allt detta till skolan.

Så till sist. Stort tack till er alla som bidrager med förböner, pengar, gåvor och handfast hjälp på olika sätt.

Vi är fortsatt beroende av er för att driva skolan. Utan er alla hade inte skolan existerat och berikat livet för över 100 föräldralösa ungdomar och deras anhöriga.

För en del har det handlat om ren överlevnad.

Gud välsigne er alla!!!

Styrelsen för Ge det vidare genom
Barbro o Per-Olof Olsson

Bankgiro 5957-9359
www.gedetvidare.se

Vill du veta mer om "Solvatten" se www.solvatten.se